

Jan Høyersten

(1942-2024)

PUBLISERT 31. mai 2024

Jan Høyersten. Foto: privat

Jan Høyersten forlot oss 22. april i år etter kort tids sykdom. Han ble født i juni 1942 på Borkenes i Kvæfjord kommune. I sitt første ekteskap fikk Jan to døtre. Senere møtte han Nora Sveaass, som han giftet seg med i 1983. Sammen adopterte de en sønn som ble født i Peru.

Jans liv var preget av varme vennskap og mange interesser. Gjennom hele livet sang han i kor og spilte i korps, og han behersket flere instrumenter. Båtliv og fiske var noen av Jans mange interesser. Han hadde et sterkt samfunnsengasjement mot urettferdighet, og hadde et varmt hjerte for de som står litt på siden i samfunnet. På sine eldre dager ble Jan deltidsbonde på gården Askheim i Modum, som Nora overtok i 2000. Her ble han også et naturlig og aktet medlem i lokalt musikkliv og elgjaktlag. Alle som fikk møte Jan, vil huske hans kloke og kjærlige nærvær i fellesskap med andre. I sitt nesten 82-årige liv rakk Jan også å bli bestefar og oldefar for henholdsvis fem og tre gutter.

Jan tok magistergraden i psykologi, oppnådde psykologautorisasjon og ble medlem i Norsk psykologforening i 1972. Han skulle vise seg å bli en akademiker med stor vilje og evne til å omsette teori til praksis og kunnskap til handling. Hans vitebegjær og innovative vilje og evne har satt mange spor.

I Psykologforeningens annaler ser vi første spor av Jan som protokoll-underskriver på landsmøtet i 1979. Året etter ble han valgt til leder – i dag president – som den andre

lederen etter at foreningen gikk over fra å være ledet av en generalforsamling til å bli ledet av et representativt landsmøte. Jan søkte å finne en løsning på Psykologtidsskriftes mangel på profesjonsstoff. En egen publikasjon ble utgitt første gang i 1982. Den ble døpt «Psykologiske meddelelser», og Jan skrev et innlegg om «Å være profesjonell».

Som leder var Jan opptatt av at Psykologforeningen trengte en organisasjonsmessig oppgradering. I sin åpningstale til landsmøtet i 1981 snakket han om «profesjonalisering og organisasjonsmessige forhold», noe som førte til vedtak om ytterligere utredning om organisasjonsform for NPF. Han ble selvfølgelig med i organisasjonsutvalget, også etter at han gikk av som NPFs leder. Ideen om å ta konsekvensen av at NPF både er en profesjonsorganisasjon og fagforening, ved å innføre to hovedutvalg, ble faktisk født hjemme hos ham i Camilla Collets vei. Den langvarige prosessen mot en ny struktur i NPFs spesialistordninger startet også i Jans lederperiode. Han jobbet også for å styrke sekretariatet. Han støttet varmt et forslag om å gå til innkjøp av – intet mindre – en «mikrodatamaskin». Dermed ble NPF den første akademiske organisasjonen som tok datamaskinen i bruk.

Jan var alltid tett på Psykologforeningen, og i en periode etter han gikk av som leder, var han varamedlem i sentralstyret. Da Psykologforeningens medlemstall og sekretariat ble stort nok til å kunne tilsette en fagsjef, var det Jan som ble den første. Han var tilsatt fra februar 1988 til mars 1989.

Jan var også en drivkraft i Institutt for aktiv psykoterapi – et psykologdrevet fellesskap for videreutdanning og faglig spesialisering. Selv spesialiserte han seg i klinisk nevropsykologi og i gerontopsykologi. Han var den første psykologen som ble tilsatt på Sunnaas sykehus. Senere var han bl.a. sjefpsykolog i UD, og han skapte også egen privatpraksis i tråd med sine faglige interesser. Alle vi som har hatt noe med Jan å gjøre, kjenner ham som en raus, klok og ikke minst empatisk person.

En hedersmann er gått bort. Vi lyser fred over hans minne.

Halvor Kjølstad, Ellen Hartman, Hanne Haavind og Sverre L. Nielsen

Teksten sto på trykk første gang i Tidsskrift for Norsk psykologforening, Vol 61, nummer 6, 2024, side 420